

PEDRA SECA

Xavier Gual

EMPRESARI @xaviergual

LA NENA DEL MILIÓ

El pare d'una noieta que (sembla) va néixer amb una malaltia estranya, poc comuna i condicionant per al seu futur, ha aconseguit recollir quasi un milió d'euro en campanyes al carrer i sobretot als mitjans, a base de retransmetre la seva pena i mirant de fer extensiu a tothom el seu dolor per tenir una filla sense salut. No se sap, a hores d'ara, si la malaltia és tal, si és tan fatal com s'ha dedicat a esbombar ni si l'encara solvent sanitat pública catalana té guariment per a la seva xacra. Tampoc sabem si a qualsevol lloc del món hi ha un remei adequat, un que no estigui disponible als hospitals d'aquí, als quals ella i (quasi) tots podem acudir quan tenim un problema. El jutge acaba de dubtar fins i tot de la paternitat i n'ha demanat proves. Ella és i serà la víctima principal i tota la societat l'hauríem de mirar de protegir. Quan es descobreix algú que diu mentides, d'entrada, tot el que pugui haver dit s'ha de posar en qüestió. Per tant, el primer que cal valorar és l'ús de les falsedats per obtenir diners de desprevinguts ciutadans de bona fe. Una pràctica tan vella com la

nostra espècie. La gran novetat és que un estafador professional, condemnat i empresonat temps enrere per les seves males arts a les Balears, faci servir una filla menuda per recaptar grollerament donacions. Ho ha fet durant força anys, passejant-la pels platós com un ninot. Sense cap pudor a mostrar el seu rostre a les càmeres, estigmatitzant-la en totes les seves activitats presents i futures, a l'escola, envers les seves amigues i en qualsevol àmbit. Puc imaginar, en un poble xic com on vivien, on tothom es coneix, les cares de pena de les persones que compartien un espai amb ells, amb la família, en un restaurant, dins d'una botiga o el diumenge a missa d'onze. Segur que deu haver vist alguna llàgrima al rostre d'una àvia d'emoció poc continguda. I tot això estava fonamentat en una bola de proporcions gegants. Un progenitor execrable ha creat una història (amb base o sense, ara quasi és igual) que quadra, l'ha explicat als mitjans, tots «piquen» i ningú contrasta la informació. La bola va anar creixent, uns s'ho deien als altres, s'organitzaven rifes i recaptés diversos, l'home hi va afegir historietes de

tota mena i viatges misteriosos que sembla que no es van arribar a fer. Resulta que les mentides van agafar vida pròpia (ho acostumen a fer) i un periodista que tenia dubtes ho va investigar, va creuar informacions i va topat amb la veritat oculta. Mentre l'home anava explicant que la criatura la portaven a Houston, tot passava per la gola de l'opinió pública, però quan va dir que buscaven guariment en unes coves d'Afganistan, la cosa, sortosament, va petar.

A hores d'ara, amb dades que costen d'empassar sortint per totes bandes, tot queda clar i meridià. Una persona que té com a mode de vida aprofitar-se dels altres de forma regular ho planteja aquesta vegada de la manera més insana i inimaginable. Jugant amb el benestar físic i mental de la seva filla. Comprometent-li el futur. Mentre ell jau a la presó, és interessant fixar-nos en dos personatges col·laterals. El primer, la muller, la mare. S'ha fet la ignorant tot descarregant-se en el seu marit en sortir de declarar fumant tranquil·lament una cigarreta. Quina imatge. Mal favor s'està fent a ella i a totes les dones amb fills amb problemes. Presentar-se com una víctima, també ella, al·legant que ignorava el

que tramava el seu company mentre en fruïa a mans plenes sense fer preguntes per saber d'on venien els diners, sense avergonyir-se de la utilització de la seva filla, la deixa en un lloc gens galdós. Al mateix nivell que l'home. Més enllà de dades i opinions als diaris, ara hi ha una interlocutòria d'un jutge, diligències i fets que es van coneixent a partir d'investigacions dels Mossos. A més a més, l'altre grotesc personatge secundari que ha aparegut és l'advocat defensor, abonat als platós i sembla que expert en oxímorons: nega en nom del seu client les acusacions d'apropiació indeguda mentre anuncia que havia començat a tornar els diners però li van bloquejar els comptes. En què quedem? M'atreveixo a especular que potser no es tan incapaç i, si és mínimament hàbil, li deu haver recomanat tornar part dels diners per evitar la presó, tal com va fer Fèlix Millet, el corrupte més inquietant i sorprenent de tots els que havien aparegut fins que hem conegut la història d'aquesta família d'Organyà. Ell es va aprofitar del consogre el dia del casament de la filla, aquest pobre diable ha tirat pel dret i ens ha volgut fer creure que Kabul és a l'estat de Texas.

HOLANDA

L'any vinent és ple d'esdeveniments polítics importants. Serà l'any en què sabrem si els populismes d'extrema dreta o extrema esquerra acaben guanyant la partida als partits tradicionals a Europa. Part del que passi pot significar, o no, el començament de la fi de la Unió Europea.

Itàlia, presumiblement, i França, Alemanya i Holanda són els països que decidiran qui els governa els propers anys. Si els casos de les tres primeres potències continentals són prou coneguts per tots, menys es coneix del que pot passar en un país envejat per la seva tradició comercial i democràtica, una de les nacions més tolerants de la terra.

Holanda celebra el 15 de març eleccions generals i el més probable és que les guanyi el candidat d'extrema dreta Geert Wilders, del, contradicció, Partit de la Llibertat. S'espera que obtingui no menys del 30% dels vots, que no serien suficients perquè es formi un govern alternatiu dels partits moderats. L'habitual als Països Baixos.

Holanda és membre fundador de l'embrió de la UE i un país més conegut per la seva autoritat moral i històrica que no pas pel seu poder real.

Antiga colònia de l'imperi espanyol, amb la independència i el poder de la casa dels Orange es va convertir en un país petit que va arribar a tenir un dels grans imperis marítims del segle XVIII gràcies a la seva companyia de les Índies, formada per mercenaris. Abans d'agafar el seu nom actual, Nova York era Nova Amsterdam, terra descoberta pels holandesos.

Holanda també es coneguda per haver viscut una de les bombolles econòmiques més curioses de la història, quan el preu de les tulipes va convertir aquesta flor en un dels actius més valorats del món.

Ara, quasi una tercera part dels holandesos vol moure's cap a la xenofòbia i el proteccionisme. Una altra alerta a Europa per al 2017.

TXERNÒBIL

A ESTONES

Carles Duarte i Montserrat

POETA

Una de les imatges amb què acaba l'any 2016 és la de la instal·lació del nou i gegantí sarcòfag que cobreix la central que el 26 d'abril del 1986, ara fa justament trenta anys, va patir a Txernòbil la catàstrofe nuclear més greu. Un cop més, la tecnologia assoleix fites admirables, que el món observa i celebra amb satisfacció i agraïment. El modern sarcòfag, que complirà la seva funció durant els propers cent anys, s'aixeca ben a prop de les restes abandonades de la ciutat fantasma de Prípiat, fundada l'any 1970 per acollir les famílies dels treballadors de l'antiga central, que no va deixar de funcionar del tot fins al

desembre del 2000. Quan es van difondre les primeres notícies de l'accident, un sentiment de pànic va recórrer Europa, per la immensa contaminació radioactiva que es va generar. Se seguien amb ansietat i expectació les informacions sobre les dificultats per contenir l'incendi, que no es va poder controlar fins al 9 de maig, i sobre les condicions meteorològiques que escampaven els seus efectes perillosos per altres geografies sense que s'hi pogués oposar cap acció. Al costat de la preocupació per l'impacte que pogués tenir aquell fenomen en poblacions que fins aleshores desconeixien l'existència de Txernòbil i d'una emoció solidària envers les víctimes que es podien intuir, va emergir, en un sentit diferent, l'enlluernament encuriós davant d'un fet excepcional que es convertia en un formidable espectacle, fins i tot quan es temia que el foc del reactor número 4 es pogués estendre als altres reactors i multiplicar les dimensions esfereïdores d'aquell dal·tabaix. Un confluència de reaccions contradictòries, alhora humanistes i morboses, que es va donar també davant dels atemptats de l'11 de setembre del 2001 a les Torres

Bessones. L'angoixa sincera per les víctimes i les seves famílies s'encavalcava amb la fascinació davant de l'incendi i l'esfondrament dramàtic dels edificis. Les situacions extremes provoquen que es manifestin els aspectes millors i pitjors de l'esperit humà. N'és un exponent «La pregària de Txernòbil», de la premi Nobel bielorrussa Svetlana Aleksiévitch, una obra que és un veritable monument que ens capbussa, prescindint de la imaginació i de la ficció, en els traços corprenedors de la realitat concreta que van viure els protagonistes de la catàstrofe. Resseguint les pàgines del llibre adquirim una consciència commoguda, a partir de testimonis directes, de la mort, després d'una agonia espantosa, dels primers bombers que van acudir a apagar l'incendi. Hi trobem els relats d'alguns dels milers de liquidadors enviats per intervenir-hi, el desconcert dels habitants de la zona davant dels esdeveniments, incloent-hi l'evacuació precipitada, el desengany davant dels discursos dels dirigents polítics, malgrat la confiança que en aquell moment inspirava Mikhaïl Gorbtxov, la cacera sistemàtica dels animals domèstics, les seqüeles gravíssimes en la salut,... Trenta anys després Txernòbil ens convida a la reflexió exigent i a la humilitat.

Visita el
amb
Regió7

Disposen d'entrades per visitar el Museu Nacional d'Art de Catalunya. Hi podreu veure les col·leccions residents del museu, d'art romànic, gòtic, renaixement i barroc, el llegat Cambó, art modern, la col·lecció Thyssen-Bornemisza, la de dibuixos, fotografia, numismàtica, gravats i cartells.

LLOC:
Palau Nacional -Parc de Montjuïc

Passeu per les nostres
oficines i obtindreu

**DUES
ENTRADES
GRATUÏTES**
per subscriptor.

(Oferta limitada)